

ဝိုးမောင်မောင်နှင့်

တစ်ချိန်တစ်ရက်

နယ်နိမိတ်

ဇိုးမောင်မောင်နှင့် တစ္ဆေညီနောင်

ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော တလခန့်ကျော်ကျော်က ရန်ကုန်မြို့နှင့် မိုင် သုံးဆယ်မျှသာ ကွာဝေးသော ဖြောက်စိတ်ပုံဟု ခေါ်သော ရွာလေးတရွာ သို့ ကျွန်ုပ်ခဏတာမျှ အလည် ရောက်ခဲ့ဖူးလေ၏။ ထိုရွာလေး၌ တပတ် ကျော်ကျော်မျှနေပြီး ရွာရဲ့ ဓလေ့စရိုက်များ နှင့် ရွာရဲ့ အလှအပများကို လေ့လာခဲ့ရပါသည် ။ ထိုအထဲ၌ အရက်ကို နေ့ညမပြတ် သောက်သုံးတ က်သော ဇိုးမောင်မောင်ခေါ် ကိုမောင်မောင် အကြောင်း တစိတ်တဒေသ ကို ကျွန်ုပ်ခဏတာမျှ တည်းခိုအိမ်မှ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း စိုးအောင်တို့ သားအဖမှ ပြောပြ၍ သိခဲ့ရပါသည် ။ အရက်ကို မိန်းမထက် စိတ်ဝင်စား သော ထို ဇိုးမောင်မောင်တစ်ယောက် တစ္ဆေများ နှင့် တွေ့ကြုံလိုက်ရတဲ့ အတွက် ပြောင်းလဲသွားပုံကို စာဖတ်သူ သိရှိစေဖို့ ရေးသား တင်ပြလိုက် ပါသည် ။

တစ်နေ့၌ ရွာလည်လမ်းအတိုင်း လူတစ်ယောက် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လှမ်း လာလေ၏။ ထိုသူသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် အစိတ်ခ န့်သာရှိပြီး ဥပတိရုပ် အလွန်ကြည့်ကောင်းသော သူတစ်ယောက် ဖြစ် လေ၏။ ထိုသူသည် အဆိုတော် မနော၏ သီချင်းကို သီဆိုလိုက် ဆဲလိုက် ဖြင့် တစ်လမ်းလုံးအပြည့် လမ်းလျှောက်နေ၏။

"အရက်ဆိုတာ သောက်တိုင်းမူး မူး မူး မူး ဘယ်ချိန်သောက်သောက်
မူး တရေးနိုး သောက်လည်း မူး တစ်ခွက်သောက်တော့ ထူး နှစ်ခွက်
သောက်တော့ မြူး သုံးခွက်သောက်တော့ မူး မူး မူး"

သီချင်းလေး တကြော်ကြော်နှင့် လမ်းလျှောက်လာသူမှာ တစ်ရွာလုံး
မှ အသိအမှတ်ပြု ထားရသော အရက်သမား မောင်မောင် သို့မဟုတ် ဇိုး
မောင်မောင်သာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုသို့ သူလမ်းလျှောက်လာရာ သရက်ပင်
အောက်သို့ ရောက်သောအခါ သရက်ပင် အရိပ်၌ အေးဆေး
တည်ငြိမ်စွာ အိပ်စက်နေကြသော ခွေးများ သည် ဇိုးမောင်မောင်၏ သီချင်းသံကို ကြားသောအခါ မျက်စိနောက်သည့်အတွက် အကုန်ထလာကာ
ဟောင်ကြလေကုန်၏။

"ဝုတ် ဝုတ်" ဝုတ် ဝုတ်"

ထိုသို့ ဝိုင်းဟောင်ကြသောအခါ ဇိုးမောင်မောင်သည် ခွေးများအား
ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းလေတော့၏။

"တောက် ခွေမသားတွေ မင်းတို့ က ငါလို လူမင်းသားလေးကိုများ
ရာရာစစ လာဟောင်နေကြတယ်။ မင်းတို့ ကောင်တွေ အရက် မသောက်တက်လို့ သာပဲ၊ သောက်များ သောက်တက်ရင်တော့ မင်းတို့ က မိုး
ပေါ်ထိ တက်ဟောင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်"ဟားဟား "

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီး ဆက်လက် လျှောက်လမ်းလာရာ ရွာရှိ အလှပဂေး
များ ထဲမှ တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည့်အပြင် ရပ်ရွာသူကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သူ မရင်မြနှင့် လမ်းတွင် ဆုံမိလေ၏။ မရင်မြနှင့် ဇိုး
မောင်မောင်သည် ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သလို ဇိုးမောင်မောင်အား စိတ်ဝင်စားသူ တစ်ဦးဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။ မရင်မြသည် ဇိုးမောင်မောင်
အား အရက်မသောက်ရန် အမျိုးမျိုး နားချသည် မှာ အချိန်အတော် ကြာ

ခဲ့ပေပြီ။ ထိုအတူ ယနေ့ လမ်းတွင် တွေ့သော အခါ၌ လည်း ဇိုးမောင်
မောင်အား အရက်မသောက်ရန် နားချလေ၏။

"ဟဲ့ ဇိုးမောင်မောင် နင်ကတော့ အမြဲ မူးနေတာ၊ ဘယ်တော့မှ အရ
က်ကို ဖြတ်မှာ လဲ နင့်ဘဝ ရှေ့ရေးကိုရော မတွေးတော့ဘူးလား"

"ဟေ့ " အဟဲ ဘယ်သူများ လဲ မှတ်တယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ရင်မြဲပါ
လား၊ အဟဲ ငါက အရက်ကို ဖြတ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ နင်မလို့
ဒီစကားပြောတယ်၊ ငါ့လောက် အရက်ကို ချစ်တာ ငါရှိတာဟ၊
ငါ့ဘဝမှာ အရက်ရှိရင် ပြည့်စုံနေပြီဟ ဟဲ ဟဲ"

"နင် တစ်နေ့တစ်နေ့ အရက်တွေ နေ့တိုင်း သောက်နေတာ အားမရ
သေးဘူးလားဟာ၊ ငါနင့်အတွက် ရင်လေးတယ်"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဟာ လူတစ်ယောက်ဟာ လိမ္မာနေတာလည်း
အမြဲတမ်း မဟုတ်သလို မိုက်နေတာလဲ အမြဲတမ်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ။
အော် မေ့နေလို့ နင့်ကို ရွာမြောက်ပိုင်းက လှအေးက ကြိုက်လို့ တဲ့ ၊ ငါ
ကို ပြောခိုင်းထားတယ် ဟဲဟဲ"

"နင် အရက်မဖြတ်ချင်လဲ မဖြတ်နဲ့ ၊ အဲဒီ လှအေးနဲ့ တော့ မစနဲ့
ငါမကြိုက်ဘူး၊ ဒါပဲဟာ ငါသွားမယ်"

"အေး အေး ဟဲ ဟဲ"

ရင်မြဲတစ်ယောက် ဇိုးမောင်မောင်အား ဘုကြည့်ကြည့်ကာ ရွာလည်
လမ်းအတိုင်း ခက်သွက်သွက် လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုသို့ ရင်မြဲ ထွက်
သွားသော်အခါ ဇိုးမောင်မောင်သည် အရက်ပုလင်းကို ကုန်အောင်သော
က်ပြီး ပုလင်းကို ဘေး၌ ချထားခဲ့ပြီး အိမ်သို့ လျှောက် လာလေ၏။

အိမ်နှင့် ပေနုစံဆယ်သာ ကွာဝေးသည့် အတွက် ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်

လိုက်သောအခါ အိမ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဇိုးမောင်မောင်တို့ အိမ်သည် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဖြစ်ပြီး ချမ်းသာသော လူတန်းစားတွင် ပထမနေရာ၌ ရှိနေလေ၏။ အစ်မဖြစ်သူနှင့် ယောက်ဖ ဖြစ်သူတို့ သည် လည်း ခြံဝင်းကြီး အတွင်း၌ အိမ်ဆောက်၍ နေကြလေ၏။ ခြံအတွင်း၌ အုန်းပင်၊ သရက်ပင်၊ မာလကာပင်၊ မန်ကျည်းပင်များ ရှိပြီး နေချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ကျယ်ဝန်းလေ၏။

ဇိုးမောင်မောင် တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ရောက်သည် နှင့် တချိုးတည်း အိပ်စက်လေ၏။ ထိုသို့ အိပ်နေပေရာ ညနေ သုံးနာရီ၌ တစ်ရေးနိုးလေ၏။ တစ်ရေး နိုးသောအခါ အမေဖြစ်သူအား ဝိုင်းဝန်း ကူလုပ်ပေးပြီး အရက်ဖိုး တောင်းလေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ လည်း သားအတွက် တောင်းသလောက် ထုပ်ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ဇိုးမောင်မောင်သည် စည်းကမ်းတော့ ရှိသည် ။ သူ၏ စည်းကမ်းမှာ အလုပ်များကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးမှသာ မိခင်ကြီး၏ ပိုက်ဆံကို တောင်းရန်၊ အရက်ကို သုံးလုံးထက် ပိုမသောက်ရန်၊ အကျွေးမသောက်ရန် ဆိုသည့် စည်းကမ်းနှင့်အညီ ကျင့်သုံးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

ဒီနေ့ မိခင်ကြီးအား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရာ အတော်ပင် ကြာသွားရာ ညနေ ငါးနာရီသို့ပင် ရောက် လာလေ၏။ ထိုအခါ ဇိုးမောင်မောင်သည် မိခင်ထံမှ အရက်ဖိုးတောင်းကာ အရက်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် ရွာလည်လမ်းအတိုင်း လျှောက် လာပြီး အနောက်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့နေသော လမ်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည် နှင့် ကိုချက်ကြီး၏ အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်လေ၏။ ဇိုးမောင်မောင် တစ်ယောက် အရက်ကို ဇိမ်နှင့် သောက်နေပေရာ ညပိုင်းသို့ပင် ရောက်လေ၏။

ညရှစ်နာရီထိုးသည့်အခါ ဇိုးမောင်မောင်အတွက် ရေချိန်ကိုက် သွား

သည် ဖြစ်ရာ လက်ကျန် အရက်တစ်ပိုင်းကို ဆွဲကာ ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ အရက်ဆိုင်နှင့် ရွာသည် အနည်းငယ်မျှ အလှန်းဝေးနေပေရာ မူးနေသည့် ဇိုးမောင်မောင်အဖို့ နှစ်နာရီမျှပင် လမ်းလျှောက်မှ ရွာသို့ ရောက်နိုင်ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရွာနှင့် အရက်ဆိုင်ကြားတွင် ချောင်းတစ်ခု ရှိနေပြီး ဆယ်ပေခန့် ရှိသော တံတားလေး တစ်စင်းကို ထိုးထားသည့်အတွက် ဒီလောက် သွားလာရ လွယ်ကူနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျှောက်လှမ်းလာရာ အရက်သမား တစ်ယောက် အဖို့ ရှေ့သို့ သုံးလှမ်း လှမ်းသည် နှင့် နောက်သို့ နှစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်နေသောကြောင့် တစ်နာရီမျှ အကြာတွင် တံတားထိပ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုသို့တံတားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ တံတားပေါ်သို့ တက်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည့်အခါ အမှောင်ထဲမှ ဟန့်တားသံတစ်ခု ထွက်ပေါ် လာလေ၏။